

SEZÓNNA

05 2025/26

HERCI ROKU 2025

OSLAVENKYNĚ JINDRA JANOUŠKOVÁ

S FILIPEM NUCKOLLESEM NEJEN O KURÝROVI

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
PARDUBICE

M. MEJZLIK A Z. RUMPIK, CHYŤTE CHAPLINA!, FOTO P. BORECKÝ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY 📖 SCÉNICKÉ ČTENÍ

KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	1. 10.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ			VG T P1 P2 M X C
	18.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	KONEC 20.00		
SOBOTA	2. 19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	1. PREMIÉRA	🔗 str. 8–10	
NEDĚLE	3. 19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	2. PREMIÉRA	🔗 str. 8–10	
ÚTERÝ	5. 19.00	CHYŤTE CHAPLINA!	KONEC 21.50		
STŘEDA	6. 18.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ			
ČTVRTEK	7. 19.00	T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE			

Britská tragikomedie o tom, že dobrá kámoška je víc než diagnóza. Hrají K. Frydecká, L. Zbranková j. h., V. Bajerová a další. Režie P. Mikeska. **Městské divadlo Mladá Boleslav**

PÁTEK	8.	19.00	VÁŇA	KONEC 21.15	DERNIÉRA str. 20–22	E
NEDĚLE	10.	15.00	J. Kraus – T. Alferi / ZTRACENÝ CIRKUS			P_N
			Pohádková hudební klauniáda. <i>Pro děti od 4 let.</i> Režie J. Kraus. Divadlo rozmanitostí Most			
PONDĚLÍ	11.	8.30	ZTRACENÝ CIRKUS			ŠK
		10.30	ZTRACENÝ CIRKUS			ŠK
		17.00	ZTRACENÝ CIRKUS			P_P
ÚTERÝ	12.	19.00	M. Epstein / MILENA			F
			Příběh plný zvrátů, vzletů i pádů dvou mimořádných žen – novinářky a překladatelky M. Jesenské a její dcery, básničky a výtvarnice J. Krejcarové. Hrají D. Pecková, L. Matoušková a P. Mikeska. Režie A. Laštovková Stodolová. Městské divadlo Mladá Boleslav			
STŘEDA	13.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN		KONEC 21.40	R
ČTVRTEK	14.	18.00	MLADÝ FRANKENSTEIN		KONEC 20.40	Z
PÁTEK	15.	10.00	CIZINEC		KONEC 11.25 	D
		18.00	CIZINEC		KONEC 19.25 DERNIÉRA str. 20–22	G
NEDĚLE	17.	17.00	R. Kipling – K. Plešková / MAUGLÍ		PREMIÉRA str. 22	
			Příběh dítěte, které hledalo své místo v životě. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK			
ÚTERÝ	19.	18.00	CHYŤTE CHAPLINA!		KONEC 20.50	N
STŘEDA	20.	10.00	DO NEBES!		KONEC 12.30	ŠK
		19.00	R. Hawdon / DOKONALÁ SVATBA			B
			Svízná komedie o tom, co se může stát ve svatební den – obzvlášť když to den před tím přeženete na rozlučce se svobodou. Hrají H. M. Maroušková, I. Theimer a další. Režie J. Slánský. Městské divadlo Mladá Boleslav			
ČTVRTEK	21.	17.30	FREDERICK		KONEC 20.05	J
SOBOTA	23.	13.30	KYKYRYKÝ PERNÍČEK			
			„Kykyryký, na vědomost se dává, že Perníček slaví 40 let! aneb Jak jde život v našem kurníku...“ Slavnostní výroční pořad dětských folklorních souborů Perníček a Marcipánek .			
NEDĚLE	24.	10.00	HEJBLATA			
		14.00	Představení Taneční školy InDance , která probouzí radost z tance v malých i velkých, za účasti souborů Pop Balet Pardubice .			
		19.00	NA SCHROTH		PREMIÉRA	
			Malé ohlédnutí za velkými lidmi české historie. Divadlo Tří, Pardubice			
ÚTERÝ	26.	10.00	MAUGLÍ			ŠK
		19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ			A
STŘEDA	27.	17.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA		KONEC 19.00	L
ČTVRTEK	28.	19.00	NEŽ VYROSTĚŠ			
			Taneční projekt souborů Pop Balet Pardubice , který je bezelstným vyprávěním o pohledu dítěte na svět dospělých i o ztrátě dětскosti cestou k dospělému životu.			

- NEDĚLE **31.** 10.00 **DOPOLEDNE PLNÉ HER V DIVADLE** str. 19
Den otevřených dveří se zábavným programem. *Pro děti do 12 let.* Divadlem provedou panáček Pinocchio a jeho kamarád Cvrček. Pořádá Mladé divadelní studio LAIK.
- 15.00 **ODPOLEDNE PLNÉ VZPOMÍNEK** str. 19
Přijďte zažít divadlo jinak! Prožijte příběh hrdinů inscenace Vzpomínky na T. a současně se seznámte se zákulisím divadla. *Pro děti od 12 let.* Pořádá Mladé divadelní studio LAIK.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

- ÚTERÝ **5.** 19.00 **ARNOŠT FRAUENBERG – Protože můžu**
Nová stand-up show známého komika, který si dal výzvu: Tentokrát bez vulgarismů!
- PONDĚLÍ **11.** 10.00 **R. Bradbury / 451 STUPŮ FAHRENHEITA** **ŠK**
Scénické čtení z geniálního vizionářského románu. Režie J. Liška.
- 19.00 **VOLÁNÍ RODU** KONEC 20.00 **DERNIÉRA** str. 20–22 **K3**
- ÚTERÝ **12.** 19.00 **BANDA DI FESTE**
Koncert bigbandu studentů Konzervatoře Pardubice.
- NEDĚLE **17.** 19.00 **BANG** KONEC 20.40 **P2B**
- STŘEDA **20.** 19.00 **NORMÁLNÍ DEBIL 2** KONEC 20.55

KUNĚTICKÁ HORA

- NEDĚLE **24.** 10.30 **Bratři Grimmové - J. Galinová / KOCOUR V BOTÁCH**
Od 9.30 čekají děti cestou na hrad zábavné aktivity!
Pohádkový muzikál. Režie J. Galin. Docela velké divadlo Litvínov
- ČTVRTEK **28.** 20.30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** KONEC 22.50
- PÁTEK **29.** 20.30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** KONEC 22.50
- SOBOTA **30.** 20.30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** KONEC 22.50
- NEDĚLE **31.** 20.30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** KONEC 22.50 **PLENĚROVÁ DERNIÉRA**

VČD NA ZÁJEZDECH

- ČTVRTEK **7.** 18.00 **TANEC V RODNÉM DOMĚ** **MLADÁ BOESLAV**
- ÚTERÝ **12.** 19.00 **TANEC V RODNÉM DOMĚ** **DVŮR KRÁLOVÉ**

V. Klimáček / **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ**

🔗 str. 8–10 **PREMIÉRA**

Komedie o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla. Kurýr Jan se stará o značně vyšínutou matku, s níž musí jednoho dne rozvázet zásilky. A tím začíná sled komických i absurdních situací, které Janovi způsobí jak jeho matka, tak jeho podivní zákazníci... Hrají M. Mejzlík, L. Mecerodová a další. Režie F. Nuckolls.

P. Abraham – M. Mejzlíková 🔗 str. 14–15 **HOTEL MODRÁ HVĚZDA**

Romantická komedie podle slavné filmové veselohry, v níž chudá holka dvakrát ke štěstí přijde a z jedné svatby ještě druhá vzejde. Když jsou v jednom městě dva hotely se stejným názvem, mohou být zdrojem komplikací. A když se v hotelu s tímto názvem má konat svatba a ženich potom čeká v jiném hotelu než nevěsta, je to už velká šlamastyka... Hrají K. Šafránková, J. Láska, V. Malá a další. Režie P. Novotný.

A. P. Čechov – K. Jandáčková / **VÁŇA**

Nová adaptace světové klasiky o lásce, nenaplněných touhách a dvou výstřelech, které minou cíl. Čechov jako průkopník moderního dramatu vykreslil své postavy s takovým citem a pochopením i potřebnou dávkou ironie a humoru, že se v nich poznáváme i dnes. Hrají P. Borovec, K. Šafránková, M. Sikorová, J. Láska, M. Mejzlík a další. Režie K. Jandáčková.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štaidl – E. Krečmar / **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Legendární muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

É.-E. Schmitt / **FREDERICK**

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédérica Lemaitrea (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu, extravagantního bohéma, svůdníka i revolucionáře. Hra o něm vzbuzuje obdiv, smích i dojetí a je poctou divadelním múzám. V titulní roli L. Špíner. Režie R. Lipus.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním herci a všestranném tvůrci. Buřinka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin, který přinášel spoustu legrace. Ale pak je tu ten druhý, kterého moc neznáme. Bez buřinky, v padnoucím obleku, s plachým úsměvem... V hlavních rolích J. Hába, L. Špíner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

E. Říhová / **VOLÁNÍ RODU**

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládnou. Stylizovaný pohled na osobnost nejmenovaného diktátora, který umírá a jeho tělesná a duševní schránka se začínají rozdělovat... Hrají L. Mecerodová, K. Šafránková, J. Hába, J. Láska a Š. Pospíšil. Režie E. Říhová.

A. Camus – D. Šiktanc / **CIZINEC**

Autorská inscenace na motivy jednoho z nejvýznamnějších literárních děl 20. století. Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhát sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

O. Brousek – R. Balaš / **DO NEBES!**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

P. Abraham – M. Mejzlíková **S ČERTY NEJSOU ŽERTY**

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir **TANEC V RODNÉM DOMĚ**

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láska a P. Borovec. Režie P. Novotný.

M. Brooks – T. Meehan 🔗 str. 23 **MLADÝ FRANKENSTEIN**

Cena diváků a odborné poroty Grand festivalu komedie 2026 a J. Pejchal s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon festivalu! Bláznivě komediální muzikál z transylvánského panství. Hrají J. Pejchal, M. Sikorová, L. Špíner a další. Režie P. Gazdík.

M. von Mayenburg / **BANG**

Černá komedie o malém tyranovi. Ralf Bang je bílý heterosexuální muž, který má pocit, že je pánem tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let! Je připraven porazit všechny, kteří se mu postaví do cesty... Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné populární inscenace jako seriózní výlet do historie i parodická komedie. Nové příběhy průsviňáře Norberta Intrubuse. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

PŘIPRAVUJEME NA ČERVEN

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ **1.** 19.00

SATISFACTION PO ŠEDESÁTI LETECH

Koncert kapely *Simulantenbande*, hosté J. Vrána, P. Merta a skupina Ježíšek není.

ÚTERÝ **9.** 11.00

P. Kult / NAŠI FABULANTI

Satirický pohled do českých domácností. Režie T. Čapek. *Ductus Deferens*, Praha

KUNĚTICKÁ HORA

4.–6. 20.30

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

KONEC 22.45

PÁTEK **19.** 20.30

KYTICE

VG

SOBOTA **20.** 20.30

**K. J. Erben – V. La Chia –
J. Ryšánek Schmiedtová / KYTICE**

1. PREMIÉRA

P1

Česká klasika jako velkolepá hudebně-vizuální podívaná. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

NEDĚLE **21.** 20.30

KYTICE

2. PREMIÉRA

P2

25.–28. 20.30

KYTICE

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HERCI ROKU 2025

Petra Janečková a Ladislav Špiner

Zlatým hřebem plesu Východočeského divadla, který se uskutečnil v sobotu 14. března v historické budově Městského divadla (FOTOGALERII NALEZNETE NA WEBU WWW.VCD.CZ – POZN. RED.), bylo tradiční vyhlášení výsledků divácké ankety o nejoblíbenější pardubické herce předešlého roku.

Anketu opět zcela ovládla **PETRA JANEČKOVÁ**, která nejenže vyhrála v dámské kategorii (už poosmnácté), díky nejvyššímu počtu obdržených hlasů dosáhla také na **absolutní vítězství!**

Její obdivovatelé na anketních lístcích nejčastěji vyzdvihovali roli Alice ve hře Pořád jsem to já, za jejíž ztvárnění byla nominována na Cenu Thálie 2024.

Beze změny zůstala i stříbrná a bronzová pozice. Druhé místo obhájila **Martina Sikorová**, která se už ale také může pyšnit

třemi tituly nejoblíbenější herečky roku. Bronzový stupínek znovu patří jedné z nejmladších členek souboru VČD **Karolíně Šafránkové**.

Nejoblíbenějším pardubickým hercem roku 2025 se stal **LADISLAV ŠPINER**, který si nejvíce diváků stále získává jako Lucifer XIV. v pohádce S čerty nejsou žerty. Jedná se už o jeho patnácté vítězství!

Na druhou příčku diváci vynesli **Štěpána Pospíšila**, jenž se mezi

„top trojku“ dostal poprvé. Na třetí místo klesl vloni stříbrný **Josef Láška**.

Divácké ocenění doprovází originální plastika akademického sochaře Františka Bálka, kterou divadlu, respektive nejoblíbenější herečce a herci, věnovala firma Klenoty Lejhanec. Vítěze ankety odměňují rovněž dlouholetí partneři Východočeského divadla – šekem a soškou Nadace Lenky a Romana Šmidberských a dárkovým košem Elektrárny Opatovice. RaS

↓ NEJOBLÍBENĚJŠÍ PARDUBIČTÍ HERCI ROKU 2026 P. JANEČKOVÁ A L. ŠPINER, FOTO J. SEJKORA

MOSTECKÝ PRINCIPÁL A SVĚTOVÁ PREMIÉRA V PARDUBICÍCH

Režisér FILIP NUCKOLLS je v našem divadle hostem nad jiné vítaným. Každého herce potěší, když je obsazen do jeho inscenace. V Pardubicích se roku 2017 představil inscenací hry německého dramatika Martina Sperra Lovecké scény z Dolního Bavorska. Dva roky nato zde uvedl českou premiéru dramatu Až ustane déšť australského autora Andrewa Bovella. Pro další českou premiéru sáhl do díla slovenského dramatika Viliama Klimáčka, byla to komedie Kdo se bojí Beatles v roce 2023. Než se dostaneme k inscenaci, kterou u nás právě chystá, zeptám se, co se za poslední tři roky stalo.

Filipe, býval jsi režisér na volné noze. Teď jsi umělecký ředitel Městského divadla v Mostě. Jak se to stalo?

V Mostě jsem v minulosti pravidelně hostoval, a když odcházel do důchodu pan ředitel Václav Hofmann, tak ho v součinnosti s městem napadlo mě oslovit.

Já sice nepocházím z toho kraje, ale mám dojem, že si zaslouží, abychom se o něj starali. Dostal v minulosti tolik ran, a přesto by to mohlo být pro lidi krásné místo. Pokud je to jen trochu v mých silách, chtěl bych na základě svých zkušeností pomoci s tamním divadlem a něco udělat s kulturním životem.

Když jde zanícený divadelník dělat divadlo zrovna do Mostu, tak to trochu překvapí. Představuju si průmyslové město, historicky poznamenané odsunem původních německých obyvatel a demolicí památek, aktuálně sužované vysokou nezaměstnaností. Vyvedeš mě z omylu?

Ano i ne. Kraj pod Krušnými horami byl od středověku až do půlky 20. století velmi bohatý. Sociální napětí tam bylo vždycky, jako všude, kde je hodně dělníků. Ale průmyslníci tam byli velmi bohatí, kraj prosperoval. 20. století se na něm hodně vyřádilo, jak za komunistů, tak v 90. letech. Samotný Most je nově postavené město z přelomu 70. a 80. let, má obyvatelstvo bez kořenů. Vlastně až teď tam lidé začínají pochovávat své prarodiče, to je ten moment, kdy člověk v tom místě začíná mít své kořeny. V zimě je tam těžká deprese, protože podkrušnohorský přívalděl je mezi dvěma horami, a kde byly dřív doly, jsou nově napuštěná jezera, všude okolo mokřady. Tam v listopadu padne mlha a odejde někdy před Velikonoce, slunce člověk nevidí strašně dlouho. Ale město se začíná snažit tam vylepšit podmínky k životu. Rozhodl jsem se tam jít, protože jsem cítil od mostecké radnice obrovskou energii a vůli s tím krajem něco udělat. Především zastavit velkou fluktuaci obyvatelstva. Doposud tam všichni studují a pracují především proto, aby tam nemuseli žít. Současní radní chytře vsadili na to, že budou podporovat občanskou vybavenost, takže se investuje do sportu i do kultury, skvěle tam funguje MHD, všude je spousta zelených ploch. Přijedte se tam podívat. Můžete obdivovat moderní město s rozvinutou občanskou infrastrukturou, ale uvidíte i ghetta, která znáte ze seriálu Most.

Jakou máte v divadle návštěvnost a skladbu publika? A mimochodem – chodí k vám ještě pamětníci historické divadelní budovy?

Zjistili jsme, že chodí. Loni měla nová divadelní budova čtyřicátiny a na oslavu někteří starousedlíci přišli. Což i napovídá, jaká je skladba publika. Řekl bych, že více než polovina bude ve věku padesát plus. Začíná se doplňovat kategorie čtyřicet plus. Máme málo diváků mezi pětadvaceti a čtyřiceti. Ale hodně hrajeme pro vyložené mladé publikum a snažíme se oslovovat novou generaci.

Vaší alternativní scénou je takzvané Rozmáňo, tedy Divadlo rozmanitostí, které má zaměřený repertoár pro diváky od batolat až po nácitileté, což je jeho hlavní programová náplň. Ale všimla jsem si, že jste v něm začali hrát i večerní repertoár.

Ano. Divadlo rozmanitostí má mnohem menší sál a samozřejmě i mnohem menší náklady. Tak jsme tam začali hrát činohru pro náročnější diváky, kteří by náš velký sál s kapacitou kolem pěti set míst nezaplnili. Hned první inscenace, Audienec Václava Havla v režii Václava Větrovce, dopadla velmi dobře a přinesla Marcelu Rožetzkému nominaci na Thálii. Teď tam zkoušíme absurdní drama Eugèna Ionesca Král umírá. Tuším, že to zrovna divácké terno nebude, ale hledáme cesty dál.

Od 1. ledna tohoto roku máme dramacentrum. Působí v něm lektori, kteří vystudovali DAMU, většinou obor výchovná dramatika. Vytvářejí moderní systém workshopů a imerzivní výuky, která vede školní a studentskou mládež k divadelnímu vnímání. Nejprve k pochopení, co to divadelní vnímání vůbec je, že předpokládá empatii a chuť do dialogu. Schopnost dialogu a kritického uvažování v dnešní době dost upadá, a přitom je strašně důležitá. Chybí kánon literatury, vzdělání pokulhává, jeho místo vyplňují algoritmy a sociální sítě. Proto se snažíme vzdělávat. Divadlo bude vždycky tak dobré, jak nároční budou jeho tvůrci. Zároveň potřebuje samozřejmě i náročného diváka, který vyžaduje kvalitu. Ve chvíli, kdy náš většinový divák chce kvalitu průměrné produkce TV Nova, je těžké to táhnout lepším směrem. Důkazem toho, jak se „výchova diváka“ vyplácí, je pro mě třeba brněnské divadlo Polárka, které svou práci s mládeží plní v Brně nezastupitelnou roli, ze které těží HaDivadlo, Husa na provázku a všechna divadla, kam chodí mladí lidé díky tomu, že je na to někdo připravil. →

↓ SCÉNOGRAFICKÝ NÁVRH DO HRY OD L. KUCHINKY

FOTO P. ŠEDIVÝ

Původní divadlo v Mostě bylo německé a ty jsi uvažoval o jakémsi navázání na dávnou tradici, že?

Ta tradice se v Mostě nabízí, ale nejde jen o ni. V evropských divadlech je běžné hostování zahraničních režisérů i jiná mezinárodní spolupráce, která dává divadlům daleko širší rozhled. Zatímco české divadlo je strašně uzavřené v sobě. Tak se snažím navazovat zahraniční kontakty. Zatím nejsilnější spolupráci máme s divadlem v Annabergu, to je zeměpisně nejbližší souborové divadlo v německých Krušných horách, kousek od Vejprt. Vyměňujeme si představení a rádi bychom v blízké budoucnosti udělali společný projekt. Ale slibně se rozvíjí také spolupráce se švédským divadlem v Nyköpingu a v Maďarsku ve Veszprému. Teď u nás zkouší finská režisérka Kaisa El Ramly, takže doufáme, že další lano povede do Finska.

Když jsi tu režíroval „Beatles“, tak jsi byl právě čerstvě angažován jako stálý hostující režisér v divadle Menagerie v Cambridge. Trvá to a dá se to dohromady zvládnout?

Zvládat se to nedá, strašně dlouho jsem v Cambridge nebyl. Ale spolupráce trvá, zatím jsem ji nastavil opačně. Paul Bourne, umělecký šéf Menagerie, u nás loni režíroval svoji hru Drž se!, v Mostě měla kontinentální premiéru. Takže teď spíš Cambridge jezdí do Sudet než naopak.

To je skvělá mezinárodní spolupráce! Progressivní divadla v Evropě i v zámoří také podporují vznik nové dramatiky. Jak jste na tom v Mostě?

Teď zrovna pro nás dopsal hru Adam Ernest. A Adam Steinbauer taky připravuje vlastní text adresovaný nám. Takže autorské tvorbě prošlapáváme cestu. Prostor jí dáváme právě v menším sále Divadla rozmanitostí.

Po oslím můstku přejdu do Pardubic. Pro nás napsal novou hru Viliam Klimáček. Jmenuje se KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ a už pár týdnů ji u nás zkoušíš. Když jsme si ji u autora objednávali, tak jsi řekl heslo „konec starých časů“. Vysvětlí ho divákům, aby nečekali nově přepis Vladislava Vančury.

To bylo opravdu jen heslo,

takové „kudy“, protože jsem nechtěl Viliamovi říkat, o čem má psát. Postavy jeho her, těch čechovovských, jako je třeba Kdo se bojí Beatles, vyjadřují, jak je pro starší generaci, ale už i pro tu střední stále těžší pochopit dnešní svět. Dostáváme se do obrovského přerodu civilizace, jako byl konec helénské a nástup římského světa, kdy se zásadně mění nazírání na svět. Domnívám se, že v téhle změně už jsme, ta se děje a bude to trvat mnoho let. A tak jsem si představoval hru, kde budou příběhy lidí, kteří prožívají konec svých starých časů. Zoufale se snaží tu dobu nějak zachytit a ona je jako centrifuga vymrští někam na okraj společnosti, ale oni pořád bojují o místo na slunci, o svoje štěstí. Čert vem úspěch neúspěch, důležitější je udržet si optimismus, štěstí a věřit, že život je krásný. Postavy hry Kurýr má zpoždění se o to snaží, z pohledu větší nové společnosti ovšem bizarními způsoby.

Takže autor splnil tvá očekávání?

No jasně. Časem bych rád „přivezl“ Viliama Klimáčka i do Mostu.

Nějaký čas svého principátování na severu jsi neměl šanci kdekoli hostovat. Jak to vypadá do budoucna?

Rok a čtvrt jsem se musel soustředit jenom na manažerské úkoly a vůbec jsem nереžíroval. Pak jsem udělal dvě inscenace v Mostě. A tohle je moje první režie v jiném kraji. Mou podmínkou při nástupu do funkce v mosteckém divadle byla možnost režírovat v Pardubicích, protože jste tady ke mně vstřícni a velkorysí, moc mám tohle divadlo rád a dojezd autem je dvě a čtvrt hodiny. Takže mi tu možnost slíbili a teď se poprvé realizuje. Zkouším tu už pár týdnů a Mostečtí mou nepřítomnost zvládají, tak věřím, že to půjde i do budoucna.

Držím palce a díky!

JaP

↓ PŘEDSTAVITEL HLAVNÍ ROLE M. MEJZLÍK PŘI PRVNÍM ČTENÍ TEXTU FOTO P. ŠEDIVÝ

PŘEDPLATNÉ NA NADCHÁZEJÍCÍ SEZÓNU

S jarem opět po roce přichází i čas obnovy a prodeje **SEZÓNÍHO ABONMÁ** – jedná se o **premiérové předplatné** (P1 a P2), **předplatné na veřejné generální zkoušky** (VG), **juniorské abonentky** (J, L, S, Z, K, M, N, R), **výběrové předplatné** zvýhodňující studenty VŠ a SŠ (V) a **pohádkové abonmá** (Pn a Pp). **Obnovu stávajících abonentek na sezónu 2026/27 zahajujeme v pondělí 11. KVĚTNA.** Od tohoto termínu mohou obchodní oddělení kontaktovat i noví zájemci, a to telefonicky, e-mailem nebo vyplněním formuláře na webových stránkách **www.vcd.cz**.

O cenově zvýhodněné předplatné (ať už právě nabízené sezónní, či roční) je stále velký zájem, proto současné majitele permanentek prosíme, aby si své předplatné včas obnovili. **Premiérovým a generálkovým abonentům budou místa rezervována do pátku 12. června**, po tomto termínu bude neobnovené předplatné poskytnuto novým zájemcům! **Juniorským předplatitelům a majitelům výběrového či pohádkového abonmá máme držíme až do pátku 18. září.**

Připomínáme, že nejjednodušší způsob obnovy či rezervace abonentních vstupenek je on-line nákup z pohodlí vašeho

domova na webu **www.vcd.cz** v sekci PŘEDPLATNÉ. „*Po přihlášení do svého účtu na našich internetových stránkách uvidí předplatitelé v seznamu Mé nákupy rezervaci svých míst na další sezónu. Pak už jen stačí zvolit, jestli preferují eAbonentku, kterou budou mít uloženu ve svém mobilním telefonu nebo si ji případně sami doma vytisknou. Po ukončení obnovy stávajících abonmá bude možné zbylá místa i online zakoupit,*“ upřesňuje vedoucí obchodního oddělení **Iva Králová**.

Při příležitosti prodeje divadelních permanentek rovněž upozorňujeme na **věrnostní program Fanda**, který

zaregistrovaným abonentům poskytuje další zajímavé výhody, např. slevu 7 % na vstupenky či možnost zapojení do mimořádných akcí 1 + 1 vstupenka zdarma.

Vedle sezónních abonentních cyklů stále nabízíme **KUPÓNOVÉ PŘEDPLATNÉ**, které rovněž umožňuje získat vstupenky se slevou. Tento typ abonmá obsahuje osm kupónů, které lze vyměnit za osm vstupenek na představení dle vlastního výběru (nevztahuje se na premiéry, zadaná a plenérová představení a hry hostujících souborů). Diváky často využívané jsou také **DÁRKOVÉ POUKÁZKY** v hodnotách 200, 400 nebo 1 000 Kč, jež mohou posloužit jako originální zážitkové dárky, které pak obdarovaný použije při nákupu vstupenek na představení dle vlastní volby a časových možností. S chystanými tituly příští divadelní sezóny vás na následujících stránkách seznámí šéfdramaturgyně VCD **Anna Zindulková Hlaváčková**...

RaS

PREMIÉRY SEZÓNY 2026/27

I když se nám to může zdát neuvěřitelné, rok se s rokem sešel, jaro je tu a s ním i náš pečlivě a dlouho připravovaný dramaturgický plán neboli seznam titulů, které budou mít premiéru v následující divadelní sezóně od září 2026 do května 2027. I nadále zůstaneme věrní počtu sedmi premiér, z nichž tentokrát dvě uvedeme na Malé scéně ve dvoře. Věřím, že je na co se těšit, setkáme se s prací známých a osvědčených autorů, režisérů a režisérů, ale také osobitých mladých tvůrkyň a tvůrců. Nabídneme klasiku v moderním hávu, jak českou, tak zahraniční, jak na Malé scéně, tak v Městském divadle. Samozřejmě nebude chybět žánr komedie – klasické i současné – a v závěru sezóny se dočkáme i psychologického dramatu. Ale pojďme se na to podívat pěkně po pořádku...

Novou divadelní sezónu zahájíme začátkem října premiérou na Malé scéně ve dvoře, kde se můžete těšit na inscenaci s názvem **DORIAN**, současnou adaptaci kultovního románu Oscara Wilda o pohledném mladíkovi, který vymění svoji duši za věčnou krásu. Strhující dramaturgie britského týmu autorů Phoebe Clair-Powellové a Owena Horsleyho sleduje úpadek hlavního hrdiny, který se prolíná s Wildovým vlastním životním příběhem, jeho pronásledováním a uvězněním. Zatímco Dorian v bezpečí ateliéru pozoruje, jak za něj stárne a trpí jeho obraz, Wilde, obviněn z porušování zákonů veřejné morálky, v soudní síni a později v cele žaláře v Readingu platí za svou odvalu být jiný. Českou premiéru Doriana nastuduje **Adam Svozil**, režisér divácky oblíbené inscenace Žřít do tmy [oidipus]. Titul doporučujeme deseti maturantům z deseti!

Druhou podzimní premiérou bude nostalgická komedie **POSTŘIŽINY**, divadelní verze známé novely Bohumila Hrabala, o níž se autorsky i režijně postará **Petr Novotný**. Kdo by neznal krásnou Maryšku s vlající hřívou oslnivých vlasů, jejího rozvázného manžela Francina toužícího stát se ředitelem pivovaru a hulákajícího strýce Pepina, který přijel na „čtrnáct dní“ a zůstal napořád? Jimi a dalšími svéráznými postavami zalidnil Bohumil Hrabal městečko, „kde se zastavil čas“. Z poklidné dřímoty jeho obyvatele budí jen výstřelky nezkrtné paní Maryšky a bezbřehý proud pábení strýce Pepina. Ovšem když se ti dva dají dohromady, je najednou vzhůru i hasičský sbor. A navíc – čas nelze zastavit. Přichází „rádio do každé rodiny!“, přichází doba zkracování vzdáleností, vlasů i sukni... Přichází začátek nových časů!

K Vánocům divadlo sobě i svým divákům nadělí českou klasickou komedií Ladislava Stroupežnického **NAŠÍ FURIANTI** s podtitulem **A kdo je víc?** ve svěží současné úpravě mladé autorky a režisérky **Kateřiny Letákové**. Naši furianti nejsou žádný zaprášený skanzen v krojích, ale nemilosrdné zrcadlo, do kterého se nám i po téměř 140 letech dívá jen velmi těžko. V jihočeských Honicích se sice už neřeší jen post ponocného, ale princip zůstává: ego je tu vždycky víc než pravda. Sledujeme komunitu, kde se „furiantství“ – ta naše slavná národní hrdost říznutá mindrákem – stává toxickou zbraní v boji o vliv a uznání. Naši furianti jsou manifestem o společnosti, která se uzavírá do vlastních malých světů a hájí je s urputností, jako by šlo o přežití. Jsou výsměchem i varováním a dokladem toho, jak snadno se z čestného člověka stane štvanec, když narazí na hradbou kolektivní hlouposti a pýchy. Nakonec totiž nejde o to, kdo bude ponocným, ale o to, kdo v téhle hospodě mluví nejvíc nahlas. Národ sobě. A hlavně mně!

Začátkem roku 2027 navážeme na dlouhou vynikající spolupráci s režisérkou **Kateřinou Duškovou**, která tentokrát připraví francouzskou komedii s názvem **KLEC BLÁZNŮ**. Autorem trpělivé a dojemné komedie o oslavě lásky, svobody a odvahy žít podle svých představ je mistr situační komedie Jean Poiret. Georges a Albin spolu sdílejí život už dvacet let. Jejich svět je plný hudby, světla, radosti – a především lásky. Georges má milovaného syna Laurenta, který žije s matkou, ale svého otce i jeho partnera má velmi rád a jsou pro něho nedílnou součástí rodiny. Opravdové rodiny, kterou tvoří lidskost, respekt, tolerance a laskavost. Když však do jejich soukromí vstoupí zástupci

P. NOVOTNÝ

A. SVOZIL

„spořádané“ společnosti, začíná skutečná zkouška. Kolik masek jsme ochotni nasadit, abychom zapadli? A kdo vlastně určuje, co je normální? Klec bláznů s lehkostí, humorem a nadhledem odhaluje pokrytectví společnosti, která ze strachu odmítá vše jiné, cizí a nepoznané. Ale láska, když jí dáme prostor, dokáže otevřít oči i těm nejzatrzelejším.

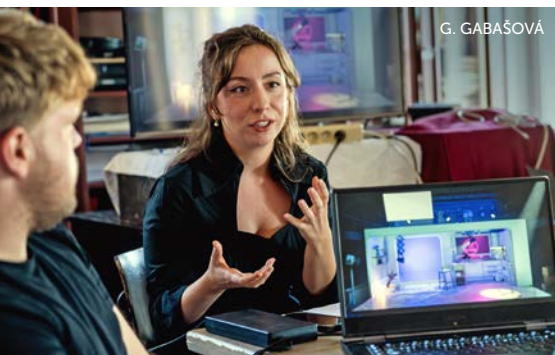
V brzkém jaře nás čeká druhá premiéra na Malé scéně, kde **Viktorie Vášová** připraví autorskou inscenaci **SIBYLLA** věnovanou osobnosti obdivuhodné ženy – v českých vodách ne příliš známé vědkyně a umělkyně, která žila a tvořila před necelými čtyřmi stoletími. V době, kdy hlavním úkolem žen bylo pečovat o děti a domácnost, překvapila Maria Sibylla Merian své okolí, když odešla od manžela, stala se zcela nezávislou umělkyní, podnikatelkou a jednou z prvních skutečných vědkyň v oboru entomologie a ekologie. Inscenace Sibylla by měla být vizuální básní o odvaze k proměně, která osvobozuje. Stejně jako se vylihnutý motýl zbavuje zbytku své kukly, oprostuje se Maria od tíhy společenského očekávání, aby se stala první skutečnou pozorovatelkou života na Zemi.

Předposlední titul nadcházející sezóny nese název **MÁMENÍ** a jedná se o love story na motivy oblíbené Shakespearovy komedie Jak se vám líbí. Mladá autorka a režisérka **Gabriela Gabašová**, která na podzim na naší Malé scéně režírovala Mayen-burgovu černou komedii Bang, připraví přímo pro naše divadlo současnou adaptaci klasické vztahové komedie o úniku z reality všedních dnů. Ruch pulzujícího města je nesnesitelný, a tak lidé utíkají do lesa, na festival. Ve snaze zbavit se přetížených

vztahů, rolí, které jim byly přiděleny, očekávání, jež už nedokážou nést, se uchylují do přírody, kde hledají nový způsob bytí – svobodnější, hravější, pravdivější. V rytmu hudby a pod širým nebem se rozpouštějí identity, láska ztrácí jasné obrysy a hierarchie přestávají platit. Ale co když je les jen iluze? A co když právě iluze dovolí říct to, co bychom si ve městě nepřiznali?

V samotném závěru sezóny si zopakujeme úspěšnou spolupráci s režisérem **Martinem Františákem**, současným uměleckým šéfem pražského Švandova divadla na Smíchově, který na prknech Městského divadla připraví osobitou inscenaci klasiky amerického psychologického dramatu **SMRT OBCHODNÍHO CESTUJÍCÍHO** Arthura Millera. Známý příběh obchodního cestujícího Willyho Lohmana dnes v době všeobecného tlaku na výkon, v éře posedlé produktivitou, z níž pramení dluhy fyzické i psychické a nejedno vyhoření, nabývá pravděpodobně ještě větší aktuálnosti. Willy není žádný vynikající člověk, nikdy nevydělával moc peněz, nikdy o něm nepsali v novinách a není to zrovna ten nejlepší charakter pod sluncem. Ale je to člověk. „Nesmíme dopustit, aby umřel, jako když zdechne starý pes!“ – tak o něm mluví jeho milující žena. Klade to na srdce synům, které Willy miloval, ale ne vždy dobře vedl, proto k stáru vidí, že to také nejsou zrovna vynikající lidé. Ale stále se dře jako mezek, aby splatil domek, ledničku, auto... a stále sní upachtěný sen o úspěchu. Jenže už ho nikdo nezná, ujede jedenáct set kilometrů a v cíli ho nikdo nevíta, vrací se jedenáct set kilometrů zpátky a nevydělal ani cent. A po všech těch letech dřiny zjistí, že na tomto světě má větší cenu mrtvý než živý.

AnZH

G. GABAŠOVÁ

M. FRANTIŠÁK

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 11. dubna jsme slavnostně otevřeli **HOTEL MODRÁ HVĚZDA**, který pro pardubické publikum „vystavěl“ režisér **Petr Novotný**. Premiéra adaptace jedné z nejslavnějších filmových veseloher o tom, jak chudá holka ke štěstí přijde, se nesla ve znamení příjemné pohody, kultivovaného humoru, tradičně kvalitních hereckých výkonů a v neposlední řadě také prvorepublikové elegance – díky noblesním kostýmům renomovaného výtvarníka **Romana Šolce** v až kubistické scénografii **Iva Židka**. Petr Novotný před premiérou přiznal, že si k inscenování vybral Hotel Modrá hvězda kvůli Nataše Gollové, s níž se osobně poznal a kterou našel v půvabné a stejně energické **Karolině Šafránkové**. Její mile ztřeštěnou Zuzanku Nedbalovou byste si rozhodně neměli nechat ujít! Naše novinka není muzeálním „divadlem pro pamětníky“, ale hřejivou komediální pohádkou pro dospělé tolik potřebnou v dnešním turbulentním světě.

RaS

↑ KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ COBY ZUZANKA NEDBALOVÁ A JOSEF LÁSKA JAKO VLADIMÍR RYCHTA-ROHAN

FOTO PETR ŠEDIVÝ

↑ REŽISÉR PETR NOVOTNÝ S JIŘÍM KALUŽNÝM, KTERÝ SE PO ČASE VRÁTIL NA NAŠE DIVADELNÍ PRKNA, A JOSEF LÁSKA, VERONIKA MALÁ, JINDRA JANOŠKOVÁ A DALŠÍ KOLEGOVÉ NA ZÁVĚREČNÉ DĚKOVACCE.

↑ KRÁSNE BLÁZNIVÁ BYLA KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ NEJEN NA JEVIŠTI, ALE I NA POPREMIÉROVÉ OSLAVĚ VE FOYER, KDE SE BAVILA TAKÉ S DAVIDEM KOPECKÝM Z „HOTELOVÉ“ COMPANY.

↑ NA SPOLEČENSKÉ SETKÁNÍ PO PREMIÉRE DORAZIL PETR NOVOTNÝ S MANŽELKOU TÁNOU A HUDEBNÍM SKLADATELEM ONDŘEJEM SOUKUPEM.

↑ JOSEF LÁSKA TRÁVIL POPREMIÉROVÉ CHVÍLE SE SVÝM NEJVĚTŠÍM PODPOROVATELEM – SE SVOU PŮVABNOU MAMINKOU.

↑ SE SVOU RODINOU SI ÚSPĚCH PREMIÉRY VYCHUTNÁVALA TAKÉ VERONIKA MALÁ.

↑ ŠTĚPÁNOVI POSPÍŠILOVI NA PREMIÉRE DRŽELA PALCE ROVNĚŽ RODINA, I S JEHO PŘÍTELKYNÍ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

DIVADLO JE LÁSKA NA CELÝ ŽIVOT, ŘÍKÁ JINDRA JANOUŠKOVÁ

Uschi i doktorka Bauerová, sestra Aloysius, Martha, Lízalka, Chůva, královna Alžběta, Raněvská i Duňaša, Arkadinová, paní Johnstonová, Pavla Krausová, Sonia Walsková nebo Margareta mají důvod k oslavě, protože jejich představitelka JINDRA JANOUŠKOVÁ slaví významné životní jubileum. Tento výčet postav je však jen namátkový. Jindra totiž od roku 1979, kdy přišla do pardubického angažmá, nastudovala přes 165 různorodých rolí – od operety přes komedie, muzikály až po velká dramata.

S Jindrou jsme se sešli v době, kdy se zrovna blížila k premiéře komedie Hotel Modrá hvězda, kde ztvárňuje roli paní Landové v režii Petra Novotného. Povídali jsme si o jejich hereckých začátcích, oblíbených rolích, ocenění, ale i o plánech na léto...

Jste v pardubickém angažmá od roku 1979. Vzpomenete si na vaši první roli?

Ano, jsem tu od sezóny 1979/80. Začínala jsem

záskokem ve Slovácké princezce, což byla opereta. Bylo to velmi náročné, zpívání bylo hodně vysoko, ale prý to tehdy dopadlo dobře. Do souboru

jsem nastupovali s Lídou Mečrodovou, Zdeňkem Rumpikem a Pavlem Šromem. A Mecinka hrála hned činohru a hezký role. Já jsem měla „smůlu“, protože mě vzali spíše na komedie a ten lehčí žánr, takže mi to bylo vnitřně trochu líto. Ale rychle jsem se propracovala k „lepší“ rolím.

Když jste končila DAMU, vybírala jste si z více možností, kam nastoupit?

Tenkrát o mě měli velký zájem v Liberci a v Pardubicích. A chtěli mě a mě dva spolužáky. Já jsem jela nejdřív do Pardubic a oni také, ale ještě přede mnou. No a udělali tady strašný průšvih, opili se a nebrali si servítky ani s tehdejšími velkými herci. Když se vrátili do Prahy, řekli mi: „Hele, Jindro, my do Pardubic nemůžeme.“ A tak šli do Liberce. (SMÍCH) Já jsem měla v Liberci tetu, tak jsem měla trochu strach, aby mě rodina moc nekontrolovala. (SMÍCH) Tak jsem jela do Pardubic, vystoupila jsem z vlaku a říkala si, kde asi je to divadlo, před nádražím jsem se zeptala první paní: „Prosim vás, kde je tady Východočeské divadlo?“ A paní odpověděla: „Jo, divadlo, to máme rádi. Teď pojedete rovně trolejbusem, přijedete na náměstí a tam po pravé straně uvidíte divadlo.“ Moc se mi tu líbil přístup lidí. A dodneška máme diváky, kteří mají naše divadlo moc rádi. A když jsem podepsala Pardubice, přišlo Kladno, to bych měla do Prahy k rodině blíž, ale jsem ráda, že jsem v Pardubicích.

Jste z divadelní rodiny, váš tatínek byl sólistou karlínské operety...

Ano, tatínek začínal jako herec v Ústí nad Labem, kam byl totálně nasazený. Byl ročník 1921. V té době by ho Hitler poslal do pracovního tábora, ale on byl konzervatorista – zpěvák, a tak dostal angažmá v Ústí nad Labem, což už byl tenkrát Reich. Vyprávěl, jaký tam měl hlad, že na tajňačku chodil pěšky za mamkou do Prahy. To si neumím vůbec představit. Po válce dostal angažmá v Karlíně a vydržel tam celý svůj profesní život. Já jsem tam za ním chodila a dodnes cítím tu nahořklou vůni šminek a toho divadla, který jsem měla od dětství prolezlý od střechy až po sklep. Měla jsem to tam hrozně ráda. Ale pak, když jsem přišla na DAMU, si ze mě spolužáci začali dělat srandu. A mně to začalo vadit, protože já jsem chtěla být činoherní herečka a ne operetní.

Měla jste odmala jasno v tom, že budete herečka? Nebo jste uvážovala i o jiném profesním ubírání?

Chtěla jsem sportovat, chtěla jsem být atletkou. Sport mě hrozně bavil, ale při basketu jsem si hodně ošklivě zlomila nohu, tak už to pak nešlo. Když jsem si v patnácti říkala, co teď budu dělat, rozhodla jsem se pro divadlo, protože to mě taky bavilo, ale na konzervatoř mě nevzali. Takže jsem se šla vyučit servírkou. Po vyučení jsem si říkala, co budu dělat teď... nemám maturitu..., ale chtěla jsem na DAMU. A v té době u mimofádých talentů (SMÍCH) udělali výjimku, takže mě na DAMU vzali bez maturity. To jsem teda dcerám zatajovala, teprve nedávno jsem jim přiznala, že jsem jediná z rodiny, kdo nemá maturitu, ale má vysokou školu. (SMÍCH) Ale na té veřejce jsem to měla o moc těžší než moji spolužáci, dělala jsem doplňující zkoušky z historie, literatury a ruštiny.

Máte dvě dcery – Elišku a Terezu. Potěšilo vás, když se Eliška rozhodla vydat také na hereckou dráhu?

Doufala jsem, že by mohla dělat třeba něco jinýho. Mým dalším snem, kdybych se nedostala na DAMU, bylo jít do zdravotnictví.

Táhlo mě to starat se a pečovat o lidi. Jsem taková komunikativní a hodně citlivá. Hrozně ráda si povídám se starými lidmi. Takže jsem Elišku vnitřně připravovala na to zdravotnictví. Když pak nevyšly přijímačky na konzervatoř, vystudovala zdravotnickou školu. Ale pořád ji to táhlo k divadlu. Bylo mi to jasné. Na škole se zúčastnila mnoha recitačních soutěží, takže divadlo nakonec zvítězilo. A druhá dcera je taky moc šikovná. Tereza je velký extrovert, je spontánní, ale předvádět se před jinými lidmi nebyl její šálek kávy. Tak vystudovala pedáka a na veřejce mediální studia. Takže teď je produkční u filmu.

Naše první větší spolupráce byla na inscenaci Bang. Jaké byly vaše pocity, když jste si přečetla Mayenburgovu hru?

Nejsem typ herce, který je jako režisér. Neumím moc číst divadelní hry. Ale přečetla jsem si to a začala spekulovat, co se s tím dá dělat. Bavila jsem se u toho, přišlo mi to vtipný. Teď, když to hrajeme, diváci se až tolik nespějí, ale já se u čtení hodně bavila. Pořád jsem si říkala, jakým způsobem se to bude dělat. Ale ta hra se mi líbila a líbí doted. →

COOBY ANNA V PADALO LISTI, PADALA JABLČKA, (1986)

Vaší poslední rolí je paní Landová v komedii Hotel Modrá hvězda, kterou režíroval Petr Novotný. Vy jste jeho stálou herečkou. Jaká je pro vás s Petrem spolupráce?

Já ho mám strašně ráda, protože je otevřený a řekne mi, co dělám špatně, co dobře. Někteřím hercům tento přístup nevyhovuje, ale mně ano.

Na škole jsem měla profesora Laurina, hodně jsem pak u něho hrála, když byl u nás v angažmá jako režisér. A to byl neústupný a přísný typ režiséra. A nebyl výjimkou. V osmdesátých letech bylo takových režisérů víc. Henke, Tarant, Deák dokázali odhadnout slabá místa a tnout do nich, chtěli docílit, abyste pracovali na sto procent, ale někdy se stalo, že spíš herce zablokovali. No, já jsem si kolikrát poplakala, ale nedala jsem se a vyšlo to. Ale právě u Petra Novotného oceňuji jemný, humorný přístup. Je s ním moc hezká spolupráce, ví přesně, co chce – a dokáže vás s humorem na jeho nápad navést. Mám ho profesně i lidsky ráda.

V roce 2015 jste byla v užší nominaci na Cenu Thálie za roli Marthy v inscenaci Kdo se bojí Virginie Woolfové?, kterou režíroval rovněž Petr Novotný. Pak jste měla i širší nominaci...

Ano, Milan Schejbal u nás režíroval inscenaci Tříkrát život a za ni jsem dostala širší nominaci. Jo a pak ještě za minulého režimu jsem dostala Cenu Literárního fondu, dříve nebyly Ceny Thálie. A jedna z kategorií byla cena do třiceti let. Tak tu jsem získala za strašně krásnou inscenaci Padalo listí, padala jablčka. To byla taková moje největší cena. Odměnou byla cesta do Moskvy.

Je pro vás odborné ocenění důležité? Nebo jste spíše ten typ, kterého nejvíce potěší ocenění diváků?

Ocenění mám ráda. Ale mám raději ocenění od diváků než od kritiky. Diváci to dokáží říct tak hezky. Když jsem ještě měla cukrárnu, tak mi tam chodily babičky a vyprávěly, co se jim líbilo. To bylo moc příjemné.

Když jsem vzpomínal, v jaké roli jsem vás viděl poprvé, tak jsem dospěl k závěru, že to pravděpodobně byla role Matky představené v komediálním muzikálu Jeptišky. Máte tento žánr ráda?

Já mám muzikál velmi ráda, i proto že jsem zažila také tu operetu. Můj otec hrál svou poslední roli u Petra Novotného v muzikálu Cikáni jdou do nebe. A tenkrát jsem moc záviděla Janě Paulové, ale já jsem byla začínající herečka, a tak bych to asi

nezvládla. Ale role Matky v Pokrevních bratřech mě neminula a tu jsem si užila.

Muzikál Pokrevní bratři je oproti Jeptiškám velkým dramatem. Role paní Johnstonové musela být krásná, i když asi těžká příležitost, že?

Bylo to náročné. Pěvecky jsem se s tím hodně natrápila, ale měla jsem dobré vedení. Takže to nakonec dobře dopadlo. Zkoušeli jsme přes Vánoce, holky byly ještě malé, tak je Petr (MANŽEL PETR DOHNAL – POZN. RED.) vzal na hory a já se vše stihla naučit. Měla jsem to strašně ráda. A nikdy nezapomenu na poslední reprízu, kdy diváci v hledišti stáli a takový starý pán s námi tancoval a plakal. Byl to úžasný zážitek. Pak jsem hrála třeba Maďarku v Chicagu, to byla taky moc hezká role i inscenace. Účinkovala jsem také v muzikálu Každý má svého Leona, který režíroval pan Jiří Suchý. Hrála jsem tam jenom s Pavlem Novotným. To byla taky moc pěkná zkušenost a příjemná práce s panem Suchým.

V databázi Divadelního ústavu máte ve vašem hereckém rejstříku asi 165 záznamů. Na které role nejraději vzpomínáte?

Určitě to byla již zmíněná inscenace Padalo listí, padala jablčka, pak R. U. R. Čapka mám moc ráda. Muzikály. Fůra hezkých rolí. A milovala jsem Kočku na rozpálené plechové střeše. V té hře umírá otec, kterého hrál pan Sandhaus. Doma mě v té době potkalo to samé, bylo pro mě moc těžké to znova a znova prožívat, ale paradoxně mně to pomohlo. Ten velký žal a smutek se dal snáze snášet

Býváte dost často v INprojektech. Jak zvládáte to zkrácené zkoušení? Je to pro vás výzva, nebo stres?

Stres to je, ale ta práce je zajímavá, moc mě baví. Hrozně důležité u těchto projektů je to, s kým na něm spolupracujete, nemyslím režiséra, ale kolegy. Hlavní je, abychom všichni přistoupili na ten specifický způsob práce.

JAKO PANÍ JOHNSTONOVÁ V POKREVNÍCH BRATŘECH, FOTO V. MOHYLOVÁ (2001)

Pravidelně také dabujete a hrajete i před kamerou. Vybíráte si projekty, které vás něčím zaujmou? Nebo to berete tak, jak to přijde?

Já beru všechno, co přijde. (SMÍCH) Točím už asi patnáct let postavu paní Neumannové v Ordinaci v růžové zahradě – to je sociální pracovnice, taková strašná potvora. Dokonce mi jeden pán napsal dopis, jestli jsem ve skutečnosti taky taková, že to v životě nezažil. Takže to beru tak, jak to přichází, ale nemám to moc ráda. Mám raději, když se text nazkouší. Mám větší jistotu. Takhle přijdu na plac, herce neznám, režiséra taky ne, jediná jistota je naučený text a improvizace. Prostě tě hodí do vody a plav. Rychlonatáčení nejsnáším. Raději divadlo.

Poslední vaší letošní premiérou bude inscenace Kytice

na Kunětické hoře. Těšíte se na zkoušení v pleněru?

Baví mě to. Akorát je hrozně hloupé, že mě už omezují moje končetiny, protože venkovní zkoušení je náročnější – mokrá tráva, mokrá prkna, rychlejší pohyb. Ale těším se na to. Jsem v básni Poklad, která se běžně moc nedává. V téhle baladě jsme s Eliškou a Romanou Chvalovou, vzájemně si moc hezky rozumíme, tak i na to se těším. Zároveň jsem i hrozně zvědavá, jak to bude udělané. S paní režisérkou jsem už pracovala a byla s ní moc hezká práce. Těším se také na to, že tam budeme i zpívat.

A po Kytici, kterou hrajeme na Kunětické hoře do 4. července, vás čeká zasloužené volno. Máte už plány na prázdniny?

Plánů jsou mraky. Ale hlavně se těším, až budeme na chatě

s dětmi a vnučaty. A to je to nejlepší. Těším se i na to, že nám tam pak vnučata nechají a my je budeme s Petrem hlídat. Oba máme tyhle chvíle moc rádi.

Kdybyste měla shrnout váš vztah k divadlu do jedné věty, jak by zněla?

Láska na celý život. Je to jako vztah s mým manželem – to je taky láska na celý život. Mám velký štěstí, že ho mám.

Jindro, moc vám děkuji za rozhovor. A k vašemu kulatému výročí vám přeji hlavně zdraví, štěstí a ať máte ve všech směrech pořád tolik energie a nadšení. LaN

Kráčeno. Celý rozhovor naleznete na www.vcd.cz.

DIVADLO OTEVŘENÉ DĚTEM

V neděli 31. května bude Městské divadlo patřit jen dětem. V 10 hodin zde začíná DOPOLEDNE PLNÉ HER určené nejmladším divákům do 12 let.

„Stejně jako v loňském roce i letos bude procházka po divadelním zákulisí spojená s pohádkou,“ prozrazuje dramaturgyně pořadajícího Studia LAIK **Kristýna Plešková** a dále láká na program: „Malí divadelní fandové budou tentokrát putovat po stopách pohádky *Pinocchiova dobrodružství*. Na jednotlivých stanovištích, na nichž budou postavy z této známé pohádky, budou děti plnit zábavné úkoly, díky nimž se seznámí s tajemným světem divadla. Na závěr se společně s *Pinocchiem* a jeho kamarády naučí krátkou choreografii, kterou následně předvedou rodičům. Celou akci bereme jako takový dárek Studia LAIK ke Dni dětí, který se slaví o den později.“

Na dopolední část pro nejmenší naváže v 15 hodin ODPOLEDNE PLNÉ VZPOMÍNEK, které pro mladší od 12 let nachystá starší část Studia LAIK.

„Chtěli jsme připravit studentský Den otevřených dveří, který by měl trochu větší přesah, a proto nás napadlo propojit ho s naší inscenací *Vzpomínky na T. Účastníci vstoupí do vzpomínek postav Tomáše a Rézi Adlerových* a interaktivní formou

se seznámí s útržky jejich příběhu. Zažijí situace, které se pro děti během druhé světové války stávaly běžnými, vše ale bude zabaleno do formy zážitku a dobrodružství. Studenti se tak seznámí s hrdiny minulosti, poznají kus historie, ale současně i zákulisí divadla,“ přibližuje odpolední část výjimečného Dne otevřených dveří Kristýna Plešková. RaS

↓ LOŇSKÝ DĚTSKÝ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ, FOTO J. SEJKORA

MÁJOVÁ LOUČENÍ

V měsíci květnu nás v divadle čekají celkem tři derniéry, konkrétně inscenací CIZINEC, VÁŇA a VOLÁNÍ RODU. Systém předplatitelských skupin je v tomto směru neúspěšný, a tak protože neustále „vyrobíme“ nové inscenace, musíme se také průběžně loučit s již nastudovanými. Zkrátka repertoár, divadlo, jeho skladovací prostory a konec konců ani mozky našich herců nejsou nafukovací. Některé herečky a herci hrají ve dvou ze tří zmíněných inscenací, rozhodla jsem se toho využít a vyzpat se těch, kteří navíc hrají velmi výrazné či hlavní role.

P. BOROVEC JAKO MEURSAULT V CIZINCOVI, FOTO P. ŠEDIVÝ

PETR BOROVEC alias Váňa a Meursault

Co pro tebe znamenalo setkání s těmito velkými – titulními rolemi v hrách, řekněme, dramatictějšího charakteru?

Jsem za to samozřejmě rád. Obě dvě jsou to velmi zajímavé, silné role. Výjimečná byla každá svým způsobem a ke každé jsem přistupoval trochu jinak. Mám na mysli přípravu. Každopádně Camus mi dal zabrat určitě více než Čechov. Bylo to dané i detailní přípravou před začátkem samotného zkoušení, kterou jsme společně s Davidem (REŽISÉREM DAVIDEM ŠIKTANCEM – POZN. RED.) Meursaultovi věnovali.

Jak bylo řečeno, Čechovův Váňa i Camusův Cizinec jsou většinou vnímány jako dramatictější kusy, v našich inscenacích však nechybí humor. Je pro tebe v divadle tenthle princip důležitý?

Není. Ba naopak, někdy je ten

humor i na škodu. Konkrétně v obou těchto případech se s ním pracovalo poměrně umírněně. Zvlášť u Cizince jsem měl pár ohlasů, že diváky překvapilo, jak jsme to místy odlehčili. Určitě bych ale neřekl, že jsme se na to nějak výrazně jak s Davidem, tak s Kashou (REŽISÉRKOU KASHOU JANDÁČKOVOU – POZN. RED.) zaměřovali. Spíš to automaticky „vylezlo“. Ale jak jsem řekl, nemusím se na divadle pokaždé jen příjemně bavit.

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ alias Soňa a Manželka

V tomto měsíci se loučíš se dvěma výraznými rolemi – Soňou ve Váňovi a Manželkou ve Volání rodu na naší Malé scéně. Vždy záleží hlavně na konkrétní látce i režisérovi/režisérovi, ale můžeš obecně říct, který způsob tvorby máš radši? Inscenace na Malé scéně blíží se autorskému divadlu, kde je

Mají Váňa a Meursault něco společného? Pro koho máš větší pochopení?

Jsou to veselí lidé. (SMÍCH) Nevím, u mnoha postav se vždycky najdou nějaké společné vlastnosti, ale nikdy nad tím takhle nepřemýšlím. V okamžiku, kdy jsem na každé roli pracoval, tak mi ty postavy sympatické byly. Snažil jsem se jim porozumět, pochopit jejich jednání. Takže to pochopení jsem měl nakonec pro oba úplně stejné. Určitě jsem se víc ponořil do Meursaulta. S odstupem času bych ale na kařčo ani s jedním z nich nejspíš nešel.

Dalo by se říct, že tě tyto role profesionálně posunuly? Pokud ano, jak konkrétně?

Každá role tě někam posouvá. Nebo by respektive měla. Ono dost záleží na tobě, kolik toho do ní investuješ, jak moc si ji necháš připustit k sobě, jak moc se jí necháš v dané chvíli ovlivnit. Nikdy jsem žádné roli úplně nepropadl, nedokázal bych to. Musím od toho mít odstup. Ale to je dost individuální věc. Někdo potřebuje pravý opak. A ten posun? Vědomosti, informace, rozhodl. To jsou věci, které mě v poslední době baví si užívat. Myslím při práci na roli.

možné se více zapojit do tvorby výsledného tvaru, nebo klasičtější režijní vedení ve větším prostoru Městského divadla?

Každé zkoušení má své, nemůžu říct, co je mi bližší. U autorských věcí se mi líbí výsledek z překročení nějakých komfortních zón, společně hledání a poznávání se navzájem. Je to mnohem

osobnější proces zkoušení. Klasičtější vedení režiséra mi ale dává vnitřní klid, že je tu někdo, kdo má jasnou vizi, kterou mi může předat a já se jí můžu nechat vést.

Filozofie které hry je ti bližší a vypovídá podle tebe víc o dnešním světě?

Rozhodně mi je bližší Váno. Vyrůstala jsem na takové malé vesničce a hrozně mi to všechno Váno připomněl. Vytvořila jsem si k němu neskutečně pevné pouto. Tedy k Soně. Je mi líto, že se s ní musím rozloučit, ale určitě na ni budu celý život vzpomínat.

Jak hledáš cestu k postavám typu Manželka z Volání rodu, které ti nejsou blízké a není snadné se s nimi ztotožnit?

S Manželkou diktátora jsem to hledání měla trochu jednodušší

JOSEF LÁSKA alias Astrov a Prezident

Tebe, Pepo, také čeká loučení se dvěma výraznými rolemi – doktorem Astrovem ve Vánoce a Prezidentem ve Volání rodu. Podobně už jsem se ptala Káji – jaký způsob divadelní tvorby je pro tebe zajímavější?

Způsob, jakým vznikalo Volání rodu, byl pro mě takovým hereckým, možná uměleckým, osvěžením. Bavilo mě být více zapojen do vzniku hry jako takové. Neměl jsem přehnaný respekt k textu, a tak jsem se nebál do něj více či méně zasahovat.

(pokud jsem ji našla). Je to tím, že jsem měla před očima dost jasný obraz ženy, se kterou jsem se v životě vídala. Takže zkoušet ji bylo psychicky náročné, ale byla jsem ráda, že jí můžu na chvíli porozumět.

A jaká byla tvoje herecká cesta k postavě Soni – milující, upřímné, soucivé, neuvěřitelně vnitřně silné mladé ženě?

Hledání milující, soucivé a vnitřně silné Soni mi upřímně trvalo déle. (SMÍCH) Ale neskutečná podpora byla v kolezích Petrovi Borovcovi a Pepovi Láskovi.

Dalo by se říct, že tě tyto role profesionálně posunuly? Pokud ano, jak konkrétně?

To nedokážu posoudit, ale určitě ve mně obě inscenace zanechají velkou emoční stopu.

Na druhou stranu mě ale bavila i práce na Vánoce, i když je to klasičtější práce, na kterou jsem zvyklý, tak to byla spolupráce s Kashou, a to je vždycky svátek. Abych to popsal gastronomickým průměrem, tak Volání rodu je chutný a zajímavý dezert, ale Váno je vynikající hlavní chod.

Filozofie které hry je ti bližší a vypovídá podle tebe víc o dnešním světě?

Obě hry jsou podle mého názoru až mrazivě aktuální. Zatímco

ve Vánoce řeší Astrov reálné následky chování lidstva, ať už k sobě samým, nebo k naší planetě, ve Volání rodu se zase můžeme abstraktně podívat do myšlí člověka, který je pro svoji osobní potěchu či chtíč schopen udělat cokoliv.

A tyto dvě hry se protínají v jedné zemi nedaleko od nás.

Je vůbec možné mít pochopení pro tak zápornou postavu, jakou je Prezident – diktátor z Volání rodu?

Když dostanu zápornou roli, nesmím k ní přistupovat jako k záporné už od začátku. To, že nechápu, proč dělá věci, jaké dělá, nebo říká slova, která mi nejsou blízká, je můj osobní problém, za nějž jsem ale rád. Jakmile se dokážeme ztotožnit s někým takovým, nebo snad dokonce pochopit jeho myšlení, máme problém. Musím si tedy najít ve změti odporosti cestu k člověku, který je za tím vším. Hraju tedy člověka, ne monstrum, které je okolo něj. Putin je koneckonců také jen člověk, který když sní něco špatného, bolí ho břicho a tráví čas na záchodě. Je to těžké, ale nedehumanizujme, nevytvářejme mytické demony z normálních lidí.

A jaká byla tvoje herecká cesta k Astrovovi – jednomu z nejsložitějších a nejzajímavějších charakterů celé hry?

Astrov je skvělý člověk, který má velké srdce, bohužel má ale také mozek. Nad věcmi přemýšlí jinak než všichni ostatní. Viděl, čeho všeho jsou lidé schopni, co dokážou dělat jeden druhému a přírodě. Utápi své starosti v alkoholu, aby aspoň na chvíli vypnul hlavu, což moc dobře nejde. Bude to znít hloupě, ale dokážu se s ním ztotožnit. Jedna z prvních replik jako by mi mluvila z duše: „Tak to vidíte, deset let ze mě udělalo tohle. Práce mě vysává...“ Také mám pocit, že si musím odpočinout. →

Dalo by se říct, že tě tyto role profesionálně posunuly?

Určitě mě posunuly. S režisérkou Eliškou Říhovou (DNES ELIŠKOU BALOG – POZN. RED.) jsem si vyzkoušel jiný styl a tvorbu, vyzkoušelo mě to k větší kreativitě. S Kashou jsem zase prozkoumal duši Astrova. Nesmírně zajímavá cesta. A Jaro Viňarský mě zase naučil milovat židle, což se do života také hodí.

ANZH

← J. LÁSKA S L. MECERODOVOU COBY
PREZIDENT VE **VOLÁNÍ RODU**, FOTO
D. KONEČNÝ

MAUGLÍ STUDIA LAIK

Mladé divadelní studio LAIK, působící při Východočeském divadle, uvede v květnu premiéru autorské inscenace **MAUGLÍ**, kterou nazkoušeli starší členové pardubického souboru začínajících herců. „Jedná se o adaptaci povídek Rudyarda Kiplinga z *Knih džunglí*, kterou pro nás připravila naše dramaturgyně *Kristýna Plešková*,” říká režisér a vedoucí Studia LAIK **Zdeněk Rumpík** a dodává: „*Kiplinga jsme vybrali z několika důvodů. Jedním z nich jsou významná výročí, která si u tohoto nositele Nobelovy ceny připomínáme – v prosinci 2025 to bylo 160 let od jeho narození a v lednu 2026 90 let od jeho úmrtí. Dalším důvodem, a ne méně důležitým, je téma, které příběh Mauglího nabízí.*“

Kiplingův text prošel značnou úpravou, nyní se v něm prolíná příběh malého chlapce z džungle s osudem dívky Maji. „*Maja je zdánlivě obyčejná dívka, které se ze dne na den změnil život a ona teď neví, kam vlastně patří. Svět kolem ní se stane džunglí a chaosem, ze kterého je těžké najít cestu ven. Podobné je to s Mauglím, který se jako malý chlapec ztratil v džungli. Před tygrem Šer Chánem a jistou smrtí ho zachránila vlčí smečka. Vlčice Rakša ho vychovala jako vlastní dítě. Mauglí se s pomocí medvěda Balúa a pantera Baghíry rychle naučil zákony džungle, stále ale musí hledat své místo v tomhle podivném světě. V naší nové hře se pak diváci dozvědí, jak se protne příběh Maji a Mauglího, v čem jsou si tihle dva podobní nebo jestli zjistí, kým skutečně jsou,*“ prozrazuje **Kristýna Plešková**.

Hudbu a písně do Mauglího speciálně pro Studio LAIK složil tvůrčí duo **Iva Marešová a Radek Doležal**, které už spolupracovalo na hře *Vzpomínky na T*. Mauglí nabídne silné a emotivní situace odlehčené laskavým humorem. „*Příběh, který chceme*

divákům představit, předkládá řadu otázek, které dnešní mladou generaci často trápí. Jsem moc rád, že Kristýna vždy najde tak aktuální téma, a navíc ho naprosto nenuceně a odlehčeně dokáže zakomponovat do dialogů hry, která na první dojem vůbec nepůsobí složitě,“ vyzdvihuje Zdeněk Rumpík.

Slavnostní premiéra Mauglího se uskuteční v neděli 17. května od 17 hodin na velkém jevišti Městského divadla. „*V úvodu proběhne již tradiční udílení Nadačních cen Lenky a Romana Šmidberských pro talentované mladé herce,*“ uzavírá **Kristýna Plešková**. RaS

ČLENOVÉ STUDIA LAIK NA ZKOUŠCE MAUGLÍHO, FOTO K. PLEŠKOVÁ

↑ ŘEDITEL VČD P. DOHNAL, Z. BOHÁČOVÁ Z KRTKA A K. MARTINCOVÁ Z AMALTHEY PŘI PŘEDÁVÁNÍ ŠEKŮ, FOTO J. SEJKORA

MLADÝ FRANKENSTEIN SE PODĚLIL O VÝHRU S AMALTHEOU A KRTKEM

Na nedávném 26. ročníku Grand festivalu komedie uspěl náš komediální muzikál Mladý Frankenstein, který získal Cenu odborné poroty i divácké ocenění. Zároveň představitel hlavní role Dr. Fredericka Frankensteina Josef Pejchal převzal Cenu za nejlepší mužský herecký výkon letošní přehlídky divadelních komedií.

Cena Komedie diváků je tradičně spojena s finančním darem od společnosti **Elektrárny Opotovice** v hodnotě **50 tisíc korun**.

„Jako ředitel festivalu dlouhodobě usiluji o to, aby tyto prostředky nezaknily v běžných rozpočtech divadel, ale aby o jejich využití rozhodoval samotný tvůrčí tým, který za oceněním stojí. V minulosti například herci Divadla ABC využili tuto příležitost k pořízení piana do svého divadelního klubu, opatřeného pamětní deskou připomínající jejich festivalový úspěch. O to větší radost mi udělala letošní iniciativa našeho oceněného souboru, jehož členové se rozhodli věnovat

získanou částku rovným dílem dvěma významným neziskovým organizacím – spolku **Amalthea**, který poskytuje sociální, vzdělávací a terapeutické služby rodinám s dětmi, a **Nadačnímu fondu dětské onkologie Krtek**,” uvedl ředitel VČD **Petr Dohnal**. Šeky na pětadvacet tisíc korun zástupcům obou organizací VČD předalo po repríze Mladého Frankensteina v pátek 27. března, symbolicky v den oslav Světového dne divadla. „Věřím, že tento dar pomůže alespoň částečně zmírnit náročné období, kterému neziskové organizace v současnosti s aktuálními společenskými a ekonomickými podmínkami

čelí. Zároveň doufám, že tento čin bude inspirací i pro další lidi dobré vůle a stane se důkazem, že i umělecký úspěch může mít přesah do skutečné pomoci tam, kde je potřeba,” řekl Petr Dohnal. **Nadační fond dětské onkologie Krtek** založil v listopadu roku 1999 MUDr. Jaroslav Štěrba, současný přednosta Kliniky dětské onkologie Fakultní nemocnice Brno. Krtek podporuje kliniku a pomáhá dětem s onkologickým onemocněním během léčby i po jejím ukončení.

Amalthea z. s. je nestátní organizací působící v Pardubickém kraji. Vedle poskytování komplexních služeb rodinám s dětmi zajišťuje také výkon sociálně-právní ochrany dětí a předchází umístování dětí mimo jejich vlastní rodinu. Zároveň zavádí inovativní metody práce s rodinou a dítětem do praxe. **RAŠ**

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Čtyřicet let od premiéry by 30. května oslavila inscenace **Giraudouxovy ONDINY** s **Romanou Chvalovou** v titulní roli, která v té době stála na začátku své umělecké dráhy. Předposlední pardubické zpracování filozofické pohádkové hry o střetu lidské a přírodní říše na pozadí vášnivé lásky ve Východočeském divadle pohostinsky režíroval **Oto Ševčík**. V působivé scénografii **Jana Duška** a kostýmech **Ireny Greifové** hrál téměř celý soubor včetně bardů **Milana Sandhause**, **Alexeje Gsöllhofera**, **Petra Skály** a v neposlední řadě **Elišky Kuchařové**.

„Je to snad nejhezčí role, kterou jsem doposud dostala. Nejhezčí a nejtěžší,“ svěřila se v programu k inscenaci Romana Chvalová, která na svou Ondinu dodnes ráda vzpomíná. Pojďme si ji nyní také připomenout...

RaS

↑ ROMANA CHVALOVÁ (ONDINA), ZDENĚK DOLANSKÝ (RYTÍŘ HANS Z WITTENSTEINU) A LÍDA VLÁŠKOVÁ (PRINCEZNA BERTA)

↑ ELIŠKA KUČAŘOVÁ (EVŽENIE, ŽENA AUGUSTA), JIŘÍ KLEPL (AUGUST) A ZDENĚK DOLANSKÝ (RYTÍŘ HANS Z WITTENSTEINU)

↑ PETR HÜBNER (BÁSNÍK BERTRAM), ROMANA CHVALOVÁ (ONDINA), LEOPOLD BĚHAN (KRÁLOVSKÝ KOMOŘÍ), ZDENA BITTLOVÁ (KRÁLOVNA ISOLDA) A PETR SKÁLA (KRÁL HERKULES)

↑ ROMANA CHVALOVÁ (ONDINA) A ZDENĚK DOLANSKÝ (RYTÍŘ HANS Z WITTENSTEINU) FOTO JOSEF PTAČEK

Premiérový večer komedie Kurýr má zpoždění v sobotu 2. května doprovodí ve foyer vernisáž výstavy obrazů pardubické výtvarnice Vladany Hajnové.

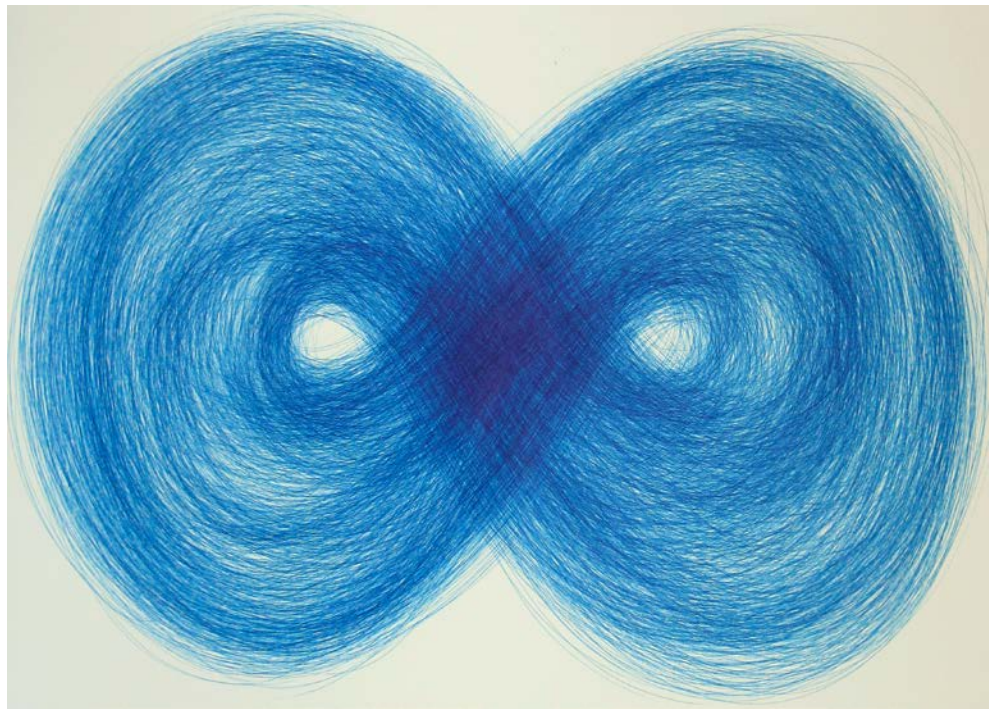
Grafička, autorka objektů a kreseb a pedagožka VLADANA HAJNOVÁ se narodila v Pardubicích do rodiny malíře a sochaře Alvy Hajna, který patřil do okruhu autorů nazývaných Starý psi. Vystudovala Střední průmyslovou školu textilní v Brně a poté absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze, ateliér volné grafiky (1985–1991). Je členkou Klubu konkretistů KK3, který zahrnuje několik generací tvůrců pracujících s jazykem geometrie. Vystavuje nejen v Čechách, ale i v zahraničí.

„Vladana Hajnová využívá ve své tvorbě akumulativní princip. Co znamená, pokud umístíme čáry a linie stejné kvality vedle sebe či přes sebe? Jedna čára může být slabá, ale akumulace čar už je intenzita, dynamika, cesta, proud, konfigurace. Autorka tento princip používá už od své první kresebné a grafické etapy. Ale doopravdy ho zúročuje v rozměrných kresbách

*z posledních let. Ty největší mají životní měřítko, autorka musí využít celé tělo, aby dvoumetro-
vá kresba vznikla. Takové kresby jsou performativní, zkuste si představit, jak je možné ve sto vrstvách pokrýt papír čarou...
Je v tom úmysl, plán, a pokud se sem dostane improvizace, tak podobná tanci – odvíjí se od možností těla, od délky paží a síly ruky.*

Vystavené modré kresby vzniklé dokumentním inkoustem jsou expresivní, a přece vycházejí z jasné struktury a jasnou strukturu skládají. Ideálně by měly být umístěny na velké bílé stěně, aby vynikla jejich energie. Potencialita bublající pod povrchem svou mocí.

Čára je základ rukopisu, je to to první, co se člověk naučí, co má nejbližší. Schopnost čáry člověku zůstává, i když je třeba na pustém ostrově. Co znamená akumulace čar? Intenzivní zprávu: Jsem tady a vyjadřuji se. Vydávám energii. Modré kresby jsou manifestací různých energií. Pevné a rovné, ale i energie točící se v kruhu, síly, která obtáčí prázdná místa,“ říká kurátorka
Martina Vítková. RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📍 VCD PARDUBICE 📧 VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDÍ – ÚTERÝ 10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK 10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ ORCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ ORCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752

PONĚDÍ – ČTVRTEK 11.00 – 23.00
PÁTEK 11.00 – 00.00
SOBOTA 16.00 – 00.00
NEDĚLE 16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE